

Předzvěst nastávajících změn

„Minula žeň, skončilo léto,“ poznamenala Anna Shirleyová a zasněně se zahleděla přes pokosená pole. S Dianou Barryovou očesaly jablka v sadě u Zeleného domu a teď po té námaze odpočívaly na slunném místě, kam na křídlech větru zalétalo chmýří bodláků. Vzduch voněl sladkou vůní léta, do níž pronikal kořenitý dech kapradin ze Strašidelného lesa.

Ale v krajině kolem nich už všechno předznamenávalo podzim. V dále hučelo moře, pole byla pustá a vyschlá, porostlá zlatavým strništěm. Údolí potoka pod Zeleným domem zaplavily purpurové astry a Zářivé jezero bylo modré – modré – modré. Nebyla to proměnlivá jarní modř ani nevýrazný letní azur, ale jasná a ustálená modrá hladké vodní hladiny, jako by už voda prožila všechny nálady a vzrušení a teď se rozlila do nerušeného klidu bez přelétavého snění.

„Bylo to hezké léto,“ řekla Diana a s úsměvem otáčela novým prstenem na své levé ruce. „A svatba slečny Levandule jako by celé léto korunovala. Teď asi budou Irvingovi někde na tichomořském pobřeží.“

„Zdá se to tak dlouho, co jsou pryč, jako by odjeli na cestu kolem světa,“ vzdychla Anna. „Nemůžu ani uvěřit, že je to teprve týden, co měli svatbu. A zatím se tu všechno změnilo. Slečna Levandule je pryč, odjeli i Allanovi, a fara se zavřenými okenicemi vypadá tak opuštěně... Včera večer jsem šla kolem a připadalo mi to tam jako po vymření.“

„Tak milého pastora, jako byl pan Allan, už nikdy nedostaneme,“ prohlásila Diana se smutnou jistotou. „Čekám, že v zimě nám sem

pošlou několik pastorů na zkoušku a řadu týdnů tu nebudem mít nikoho. Nebudeš tu ty ani Gilbert a bude tu velká nuda.“

„Zůstane ti Fred,“ nadhodila Anna uličnický.

„A kdy se sem přistěhuje paní Lyndeová?“ zeptala se Diana, jako by Anninu poznámku přeslechla.

„Zítřka. Těším se na ni, ale je to zase další změna... Včera jsme s Marillou vyklidily pokoj pro hosty. A věřila bys, že jsem se do toho musela nutit? Víím, že je to hloupé, ale přišlo mi, jako bych něco znesvěcovala. Náš pokoj pro hosty mi vždycky připadal jako nějaká svatyně. Když jsem byla malá, považovala jsem ho za nejnádhernější na světě. Pamatuješ si, jak jsem vždycky strašně toužila spát v hostinském pokoji? Ale ne v Zeleném domě. To jsem nechtěla nikdy! To by bylo pro mě přímo strašné, nezamhouřila bych oko. Když mě Marilla pro něco poslala, nikdy jsem tím pokojem neprošla normálním krokem, ale jen po špičkách a se zatajeným dechem jako v kostele, a vždycky se mi ulevilo, když jsem z něho vyšla. Po obou stranách zrcadla visely obrazy, jeden představoval George Whitefielda a druhý vévodu Wellingtona, a oba se na mě příšerně mračili, a to hlavně tehdy, když jsem se opovážila do zrcadla podívat. Přitom to bylo jediné zrcadlo v celém domě, které nezkreslovalo tvář. Vždycky jsem Marillu obdivovala, že má odvahu tu místnost uklízet. A teď je nejen uklizená, ale úplně prázdná. George Whitefielda a vévodu Wellingtona jsme přenesly nahoru do chodby. Tak pomíjí světská sláva,“ skončila Anna se smíchem, v němž bylo i trochu lítosti, neboť je vždycky smutné vidět svatostánky našeho dětství znesvěcené, i když jsme jim už odrostli.

„Bude se mi hrozně stýskat, až odjedeš,“ povzdychla si Diana snad už posté. „Už příští týden!“

„Ale teď jsme ještě spolu,“ řekla Anna vesele, „a musíme toho plně využít. I já nerada myslím na odjezd. Mám to tu tak ráda! Jak ty můžeš naříkat? To spíš bych měla já! Ty tu zůstaneš a máš tady staré přátele! A Freda! Kdežto já se ocitnu mezi úplně cizími lidmi. Nebudu tam znát živou duši.“

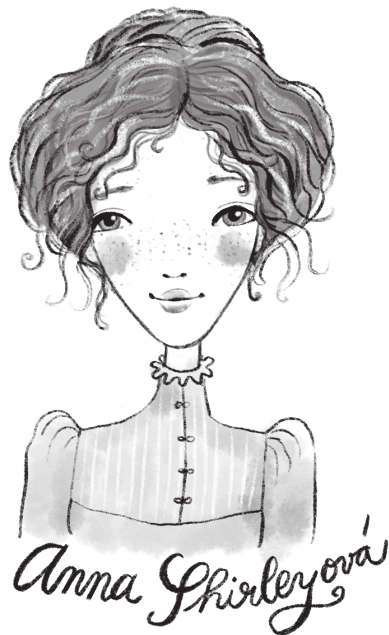
„Kromě *Gilberta* a *Charlieho Sloanea*,“ podotkla zlomyslně Diana a napodobila přitom Annin důraz na některá slova.

„Charlie Sloane mi bude opravdu velkou útěchou,“ přisvědčila sarkasticky Anna, a obě dívky se rozesmály. Diana dobře věděla, co si Anna myslí o Charliem Sloaneovi. Ale přestože si všelicos důvěrně svěřily, přece jen nevěděla přesně, jaký vztah Anna má ke Gilbertu Blytheovi. A vlastně to nevěděla ani Anna sama.

„Kluci můžou klidně bydlet na druhém konci Kingsportu, co já vím...“ pokračovala Anna. „Těším se na Redmond a věřím, že se mi tam časem začne líbit. Ale první dny mi bude těžko. Nebudu jezdit každý týden domů, jako když jsem chodila na Královskou akademii. Přijedu až na Vánoce, a ty mi připadají vzdálené tak asi tisíc let.“

„Všechno se mění nebo se změní,“ podotkla Diana sklíčeně. „Myslím, že nic už nikdy nebude jako dřív, Anno.“

„Asi už jsme přišly na rozcestí,“ zamyslela se Anna. „Musely jsme tam dojít. Co myslíš, Dianó, je dospělost opravdu tak báječná, jak jsme si jako děti představovaly?“

„To nevím... ale něco do sebe přece jen má,“ odpověděla Diana a opět si pohladila prsten s úsměvem, který v Anně vždy vyvolával pocit osamělosti a nezkušenosti. „Ale taky je dost matoucí,“ pokračovala Diana. „Někdy se děším, že jsem už dospělá, a dala bych nevím co za to, být zase malá holka.“

„Třeba si časem zvykneme i na dospělost,“ řekla Anna vesele. „Časem se život zklidní, nebude v něm tolik neočekávaného... I když myslím, že právě všechno nečekané dělá život zajímavým. Je nám osmnáct, Diano, a za dva roky nám bude dvacet. Když mi bylo deset, myslela jsem si, že dvacítko je počátek stáří. Takže zanedlouho z tebe bude usedlá matrána a já jako stará panna teta Anna budu k tobě jezdit na návštěvu. Že pro mě vždycky najdeš nějaký koutek, Dianko? Ne pokoj pro hosty, to staré panny nemůžou žádat, a já budu pokorná jako Uriáš Heep. Úplně se spokojím s nějakou komůrkou nad verandou nebo tam vzadu za jídelnou.“

„Jak ty dovedeš fantazírovat, Anno,“ smála se Diana. „Ty se provdáš za nějakého bohatého a vznešeného krasavce a nějaký pokoj pro hosty v Avonlea ti nebude dost dobrý. A nad všemi kamarády z dětství budeš ohrnovat nos.“

„To by byla škoda. Nos mám sice pěkný, ale při ohrnování by se mi mohl pokazit,“ řekla Anna a pohladila si svůj úhledný nosík. „Nejsem tak krásná, abych si mohla dovolit kazit to hezké, co mám. Proto ti můžu slíbit, Diano, že nad tebou nos nikdy ohrnovat nebudu, i kdybych se provdala třeba za krále Lidožroutských ostrovů.“

Obě se znovu rozesmály a pak se rozloučily. Diana zamířila domů a Anna na poštu. Vyzvedla si na poště dopis, a když ji na mostě přes Zářivé jezero dohonil Gilbert Blythe, zářila Anna nadšením.

„Priscilla Grantová bude se mnou v Redmondu!“ zvolala. „To je skvělé! Moc jsem si přála, aby šla studovat spolu se mnou, ale ona měla strach, že jí to otec nedovolí. Ale dovolil a budeme bydlet spolu. Když budu mít vedle sebe takovou přítelkyni, jako je Priscilla, dokážu čelit celému vojsku s rozvinutými prapory a ne jen šiku redmondských profesorů.“

„Myslím, že se nám bude v Kingsportu líbit,“ řekl Gilbert. „Prý je to velmi pěkné staré městečko a mají tam nejkrásnější přírodní park na světě. Slyšel jsem, že okolí je tam nádherné.“

„Sotva může být krásnější než to naše,“ šeptla Anna a rozhlédla se kolem sebe se zalíbením a okouzleně jako člověk, pro kterého je domov tím nejkrásnějším místem na světě. Co na tom, že pod cizími hvězdami leží ještě pohádkovější země?

Opírali se o zábradlí mostu a zhluboka vdechovali kouzlo soumraku právě na místě, kde kdysi Anna jako alabastrová Elaine plující k břehům Camelotu vylezla z potápějící se loďky. Oblohu ještě jemně barvil nachový odstín západu slunce, ale měsíc už stoupal vzhůru a vodní hladina v jeho světle zářila jako velký stříbrný sen. Nad Gilbertem a Annou se jako zázračným kouzlem vznášely sladké a něžné vzpomínky.

„Jsi nějak zamlklá, Anno,“ promluvil Gilbert po chvíli.

„Bojím se mluvit, a dokonce se i pohnout, aby všechna ta kouzelná krása nevyrchala jako přerušené ticho,“ vydechla Anna.

Náhle Gilbert položil na její jemnou bílou ruku opřenou o zábradlí svou dlaň.

Jeho oříškově hnědé oči ztemněly a ještě chlapecké rty se pootevřely, snad aby vyzradily tajné sny a naděje jeho duše. Ale Anna mu svou ruku vytrhla a prudce se odvrátila. Kouzlo večerního soumraku pro ni pominulo.

„Musím jít domů,“ řekla s přehnanou lhostejností. „Marillu odpoledne bolela hlava a dvojčata určitě zas něco vyvedla. Neměla jsem zůstat venku tak dlouho.“

Bez přestání nesouvisle povídala, dokud nedošli na cestu k Zelenému domu.

Chudák Gilbert se skoro vůbec nedostal ke slovu. Když se konečně rozešli, Anna pocítila úlevu. V jejím srdci zůstávala vůči Gilbertovi podivná plachost od té letmé chvíle v zahradě u Chaloupky ozvěn, kdy Gilbert svou poznámkou způsobil v jejich přátelství obrat a jako by je ohrozil.

Ještě nikdy jsem nebyla tak ráda, že odchází, pomyslela si napůl vyčítavě a napůl lítostivě, když šla sama po cestě. Naše přátelství se pokazí, jestli bude v těch hloupostech pokračovat. Ale nesmí se pokazit, já to nedovolím! Kluci prostě nemají rozum!

Annou však trápily nepříjemné pochybnosti. Vždyť je proti zdravému rozumu, že dosud cítí teplý stisk Gilbertovy ruky, a to tak zřetelně, jako když jeho ruka spočívala na její. A ještě nepochopitelnější bylo, že jí to ani trochu nebylo nepříjemné. Tolik se to lišilo od toho, co cítila, když jí před třemi dny dával na slavnosti ve White Sands podobně najevo svůj zájem Charlie Sloane! Seděli spolu v přestávce mezi tancem. Anna se při té nemilé vzpomínce skoro otrásla.

Všechny problémy s poblázněnými nápadníky se však rozplynuly, když vešla do prosté, naprosto nesentimentální kuchyně v Zeleném domě a spatřila osmiletého chlapce, jak sedí na pohovce a může si oči vyplakat.

„Co se ti stalo, Davy?“ zeptala se Anna a vzala ho do náručí. „Kde jsou Marilla a Dora?“

„Marilla dává Doru do postele,“ vzlykal Davy, „a já brečím, protože Dora spadla ze schodů do sklepa hlavou dolů a odřela si nos a...“

„Ale tak už neplač. Víím, že je ti jí líto, ale pláčem jí nepomůžeš. Zítra jí už jistě bude dobře. Pláčem nikdy nic nespravíš, Davy...“

„Ale já nebrečím, že Dora spadla do sklepa,“ namítl Davy, který poslouchal Annino chlácholení s rostoucím znechucením, „ale že jsem u toho nebyl! Vždycky přijdu o nějakou zábavu!“

„Ale Davy!“ Anna potlačila smích. „Copak ty pokládáš za zábavu, když vidíš, jak chudinka Dora padá ze schodů a pak má bolest?“

„Vždyť se jí *tak* moc nestalo,“ odsekl Davy umíněně. „Kdyby se zabila, to bych ji opravdu litoval. Ale Keithové se tak lehce nezabijou. Jsou stejně tvrdí jako Blewettové. Minulou středu Herb Blewett spadl ze seníku zrovna do koňský ohrady a skutálel se rovnou pod kopyta divokýho koně. A vyšel z toho živej, jen se třema zlomenýma kostma. Někerý lidi nezabiješ ani řeznickou sekyrou, jak říká paní Lyndeová. Anno, přijde k nám zítra paní Lyndeová?“

„Ano, Davy, a doufám, že k ní budeš slušný a milý.“

„Budu k ní slušnej a milej, Anno. Ale bude mě dávat večer spát?“

„Možná. Proč?“

„Protože,“ řekl Davy odhodlaně, „jestli mě bude dávat spát, já se před ní nebudu modlit, jako jsem se modlil s tebou, Anno.“

„A proč ne?“

„Protože nechci mluvit s Bohem před cizíma lidma. Ať se Dora před paní Lyndeovou modlí, jestli chce, ale *já* nebudu. Já počkám, až odejde. Je ti to jasný?“

„Ano, pokud jsi si jistý, že na to pak nezapomeneš, Davy.“

„Ne, já nezapomenu, buď bez starosti. Modlení je totiž ohromná zábava. Ale až tu budu sám, bez tebe, tak už to nebude ono. Měla bys tu zůstat, Anno. Nevím, proč bys měla odejít a nás tu nechat jen tak.“

„Neříkám, že se mi *chce* odejít, ale musí to být.“

„Když nechceš odejít, tak nemusíš. Vždyť už jsi velká. Až *já* budu velkej, budu dělat jen to, co budu chtít, Anno.“

„Jednou poznáš, Davy, že celý život budeš muset dělat věci, co nebudeš chtít.“

„Tak to teda ne,“ namítl Davy rázně. „Nikdy! Teď musím dělat i to, co nechci, protože jinak byste mě s Marillou poslaly na kutě. Ale až budu velkej, už mě nebudete trestat a nikdo mi nebude nic zakazovat. To bude báječný! Poslouchej, Anno, Milty Boulter povídal, že jeho matka říká, že jdeš na vysokou, abys ulovila nějakýho chlapa. Je to pravda? Chci to vědět!“

Anna zahořela hněvem, ale pak si uvědomila, že zlomyslné řeči paní Boulterové jí nijak nemůžou uškodit, a zasmála se.

„Ne, Davy, nejdu lovit muže. Jdu studovat a budu se učit samé nové věci.“

„Jaké?“

„O botách, lodích a pečetním vosku,
o zelí i králích...“ citovala Anna.

„Kdybys *chtěla* opravdu ulovit muže, jak bys to udělala? Chci to vědět,“ naléhal Davy. To téma ho zaujalo a nepochybně fascinovalo.

„Udělaš nejlíp, když se zeptáš paní Boulterové,“ bezmyšlenkovitě navrhla Anna. „Asi se v tom vyzná líp než já.“

„Až ji uvidím, tak se jí na to zeptám,“ pronesl vážně Davy.

„Davy, to nesmíš!“ zvolala Anna, která si teprve teď uvědomila svou chybu.

„Ale vždyť jsi mi to sama řekla,“ ohradil se Davy dotčeně.

„Nejvyšší čas, abys šel spát,“ rozhodla Anna, aby vyřešila trapnou situaci.

Když Davy odešel spát, sešla Anna dolů k Ostrovu královny Viktorie. Seděla tam v měkkém měsíčním pološeru a voda okolo ní jako by se smála. Byl to dvojzpěv potoka a větru. Tenhle potok jí byl obzvlášť milý. V minulosti snila nad jeho třpytivou hladinou ne jeden sen. Tady teď zapomněla na zamilované mládence, zlomyslné řeči sousedek a na všechny problémy svého dívčího života. V představách plula po vzdálených mořích, omývajících daleké břehy „ztracených kouzelných zemí“, kde leží bájná Atlantis a Élysion. Večernice jí svítí na cestu a vede ji do vytoužené země. V těchto snech se cítila bohatší než ve skutečnosti, protože věci viditelné pomíjejí, ale věci neviditelné jsou věčné.